

Full diocesà

31 de gener del 2016

p4 i p5 –Centenari de la mort de Torras i Bages

p6 i p7 –Pel·lícules per a l'Any de la Misericòrdia

Donar bon consell a qui l'ha de menester

«Qui no escolta consell, no arriba a vell», diu la saviesa popular, indicant-nos la importància de la segona obra de misericòrdia espiritual. Donar bons consells és un art, no tan fàcil com sembla. Rebre'ls també requereix la humilitat d'escoltar i aprendre. Cal que els consells siguin bons (un consell dolent pot tenir nefastes conseqüències) tant en el contingut com en la forma.

Per això, abans de donar un consell cal que escoltem bé, que cuidem les formes (que siguem agradables), que busquem el moment apropiat i, per últim, que procurem

d'empatitzar, de posar-nos en el lloc de l'altre, seguint la sentència de Sòfocles: «Qui no hagi patit com jo, que no em doni consells.»

Els bons consells també es refereixen a un fet molt important que no hauria de desaparèixer mai: el diàleg intergeneracional. Les persones grans, amb més experiència viscuda, amb més camí fet, han de ser bons consellers. Un consell és llum per al qui és més jove, per al qui camina a les fosques, per al qui necessita una paraula d'orientació en les bifurcacions angoixoses que ens posa la vida.

«Això que sentiu contar de mi és el compliment d'aquestes paraules»

Diumenge IV durant l'any / Cicle C

Lectura del llibre de Jeremies

En temps de Josies, el Senyor em va fer sentir la seva paraula i em digué: «Abans que et modelés a les entranyes de la mare ja et vaig conèixer; abans de néixer ja et vaig consagrar i et vaig fer profeta, destinat a les nacions. Ara, doncs, ceneix-te el vestit i vés a dir-los tot el que et manaré. No tinguis por d'ells, si no, seria jo, qui te'n faria tenir. Avui faig de tu una ciutat inexpugnable, una pilastra de ferro, una muralla de bronze que resistirà contra tot el país: contra els reis de Judà i els seus governants, contra els seus sacerdots i contra el seu poble. T'assaltaran però no et podran abatre, perquè jo et faré costat per alliberar-te. Ho diu l'oracle del Senyor.»

(1,4-5.17-19)

Salm responsorial

Els meus llavis diran a tothom com m'ajudeu.

(Salm 70)

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint

Germans, [interesseu-vos més pels dons millors. Però ara us indicaré un camí incomparablement més gran. Si jo tingués el do de parlar els llenguatges dels homes i dels àngels però no estimés, valdria tant com les campanes que toquen o els platerets que dringuen. Si tingués el do de profecia i arribés a conèixer tots els secrets de Déu i tota la veritat, si tingués tanta fe que fos capaç de transportar les muntanyes, però no estimés, no seria res. Si distribuís tot el que tinc, fins i tot si em vengués a mi mateix per esclau, sense estimar, només per ser ben vist, no em serviria de res.] El qui estima és pacient, és bondadós; el qui estima no té enveja, no és presumit ni orgullós, no és groller ni egoista, no s'irrita ni es venja, no s'alegra de les farses, sinó de la rectitud; ho suporta tot, i no perd mai la confiança, l'esperança, la paciència. L'amor no passarà mai. Vindrà un dia que el do de profecia serà inútil, que el do de parlar llenguatges misteriosos s'acabarà, que el do de conèixer també serà inútil. Els dons de conèixer o de profecia que ara posseïm són incomplets; el dia que ho coneixerem tot, allò que era incomplet ja no tindrà utilitat. Quan jo era un nen, parlava com els nens, sentia com els nens raonava com els nens; però d'ençà que sóc un home, ja

no m'és útil el que és propi dels nens. De moment coneixem com si hi veiéssim poc clar una imatge reflectida en un mirall; després hi veurem cara a cara. De moment conec només en part; després coneixeré del tot, tal com Déu em coneix. Mentrestant la fe, l'esperança i l'amor subsisteixen tots tres, però, de tots tres, l'amor és el més gran.

(12,31-13,13)

Lectura de l'evangeli segons sant Lluc

En aquell temps, Jesús, a la sinagoga de Natzaret, començà així la seva explicació: «Això que avui sentiu contar de mi és el compliment d'aquestes paraules de l'Escriptura.» Tot-hom ho comentava estranyant-se que sortissin dels seus llavis aquelles paraules de gràcia. Deien: «No és el fill de Josep, aquest?» Jesús els digué: «De segur que em retraureu aquesta dita: "Metge, cura't tu mateix": hem sentit dir el que has fet a Cafar-naüm; fes-ho també aquí, al poble dels teus pares.» Però ell afegí: «Us ho dic amb tota veritat: no hi ha cap profeta que sigui ben rebut al seu país natal. En temps d'Elies, quan el cel, durant tres anys i sis mesos, no s'obrí per donar pluja, i una gran fam s'apoderà de tot el país, ben segur que hi havia moltes viudes a Israel, però Elies no va ser enviat a cap d'elles, sinó a una viuda de Sarepta de Sidó. I en temps del profeta Eliseu també hi havia molts leprosos a Israel, però cap d'ells no va ser purificat del seu mal, sinó Naaman, un leprós de Síria.» En sentir això, tots els qui eren a la sinagoga, indignats, es posaren a peu dret, el tragueren del poble i el dugueren cap a un cingle de la muntanya on hi havia el poble per estimbar-lo. Però ell se n'anà passant entremig d'ells.

(4,21-30)

«L'amor és el més gran»

Encara a Natzaret

Josep Molist i Rifà, prev.

La visió de Jeremies pren la forma de relat de vocació entranyable, profundament sentit, bellament expressat: el profeta identifica la crida —no pas sense sofriment ni contradiccions— en el moment concret de la seva vida (en temps de Josies) en què es va deixar corprendre sincerament per la voluntat de Déu. El relat ens fa entendre que prendre consciència de la missió forma part de la mateixa missió. I que sense el contacte amb el més profund i, tanmateix, el més intransferible de nosaltres mateixos no és possible la relació íntima amb Déu. Encara que aquesta relació tampoc no seria possible —ens recorda la segona lectura— sense la gratuïtat de l'amor que és capaç de fer sortir d'aquell cercle tancat l'home que giragonsa sobre ell mateix. És clar que sant Pau s'adreçava als «espirituals» corintis. L'Apòstol ofereix la clau perquè no es confongui la caritat amb l'amor espontani que neix del romanticisme idealitzat i les emocions immediates. Perquè l'amor veritable és aquell que assumeix la realitat del que és més pobrament humà i quotidià.

Avui s'escauria de començar la lectura de l'evangeli tal com es feia antigament, anunciant que és continuació. En el context litúrgic de la sinagoga de Natzaret, sentim la cruesa de l'escepticisme crític i la niciesa humana, fins a arribar a l'odi i a la maldat, que són sempre el fruit del ressentiment i la gelosia. El context de la redacció del text permet endevinar la tensió entre els pagans i el poble d'Israel (referència a Elies i Eliseu). El relat acaba amb el preludi de la mort violenta de Jesús: «Però ell se n'anà passant entremig d'ells.» Amb l'autoritat que li dona ser el Fill de Déu.

La imatge

Jesús predicant (1657). Rembrandt. Museu de la casa Rembrandt (Amsterdam).

Com Elies, que va socórrer una viuda estrangera, i Eliseu, va guarir de lepra un sirià, Jesús dona un sentit universal al seu missatge. Cal trencar barreres per fer arribar la fe cristiana a sectors i pobles tradicionalment allunyats. Jesús ha vingut per tots els homes. El cristianisme té vocació d'universalitat.

Agenda

Lit. hores: Setmana IV

1 dilluns

—Sant Pioni, màrtir (*250)
—Santa Veridiana, verge (*1242)
2 Samuel 15,13-14.30 / Salm 3 /
Marc 5,1-20

2 dimarts

—La Presentació del Senyor
Malaquies 3,1-4 / Salm 23 /
Hebreus 2,14-18 / Lluc 2,22-40

3 dimecres

—Sant Blai, bisbe i màrtir (*316)
—Sant Anscari, bisbe (801-865)
2 Samuel 24,2.9-17 / Salm 31 /
Marc 6,1-6

4 dijous

—Sant Andreu Corsini, bisbe
(c.1301-1373)
1 Reis 2,1-4 / Salm 1 Corintis 29 /
Marc 6,7-13

5 divendres

—Santa Àgata, verge i màrtir
(230-251)
—Santa Calamanda, màrtir (*304)
Jesús fill de Sira 47,2-13 / Salm 17 /
Marc 6,14-29

6 dissabte

—Sant Pau Miki, màrtir (1564-1597)
1 Reis 3,4-13 / Salm 118 /
Marc 6,30-34

7 diumenge V de durant l'any / Cicle C

—Sant Ricard, laic (*720)
—Santa Julià, viuda (*435)
Isaïes 6,1-2a3-8 / Salm 137 /
1 Corintis 15,1-11 / Lluc 5,1-11

Torras i Bages, home de l'eternitat

Diumenge vinent a 2/4 de 12 del migdia a la catedral: missa commemorativa del centenari de la seva mort

Diumenge vinent, 7 de febrer, es commemora el centenari de la mort del venerable Josep Torras i Bages, que fou bisbe de Vic. Per aquest motiu el nostre bisbe Romà celebrarà una missa a la catedral de Vic a 2/4 de 12 del migdia.

És conegut com el patriarca espiritual de Catalunya, autor de llibres, escrits pastorals i publicacions; podem dir que la seva ploma resplendeix una profunda saviesa, alimentada amb molt estudi i lectura i, alhora, un gran esforç de senzillesa. El prestigi de

Torras i Bages ultrapassa la dibcesi vigatana, ja que comptava amb nombrosos amics entre els intel·lectuals i polítics, de tal manera que pot dir-se que tingué una influència enorme. Recordem en aquesta ocasió alguns dels trets principals d'aquest bisbe de santa memòria.

Infància i formació

El 12 de setembre de 1846, darrer dels cinc fills del matrimoni Torras-Gumà i Bages-Sans, nasqué a les Cabanyes (a tres quilòmetres de Vila-

franca del Penedès) el qui portaria des del dia següent els noms de Josep, Francesc i Fèlix Torras i Bages. En 1853 fou confirmat a Vilafranca i poc després rebé per primera vegada la sagrada Eucaristia.

En 1857 començà el batxillerat i més endavant, entre 1863 i 1865, estudià filosofia i lletres, en què assolí la màxima qualificació. Acabats els cursos de filosofia, estudià dret i l'any 1869 es va doctorar en dret civil i canònic. En 1870 es trasllada a Vic buscant

Any Sant de la Misericòrdia: guanya el Jubileu a la Catedral de Vic

Horari diari de confessions: matí de 10 a 12, tarda de 5 a 7.

5 –notícies del bisbat

més recolliment, la tradició tomista i allunyant-se de les convulsions polítiques que agitaven la capital. Té com a gran amic Jaume Collell.

El 23 de desembre de 1871 rebé l'ordenació sacerdotal a Girona i el 31 de desembre cantava missa a Vilafranca del Penedès. Després es trasllada a Barcelona.

Intensa activitat apostòlica i cultural

Amb la proclamació de la República, com tants altres sacerdots va anar a buscar refugi al sud de França. D'allí va poder passar un mes a Roma, juntament amb el seu amic Jaume Collell, on van ser rebuts en audiència pel papa Pius IX. Retornat a Barcelona, exercí de confessor del Seminari i de les monges de Valldonzella, fou consiliari del Cercle Artístic de Sant Lluç i de la Unió Catalanista i fundà la Lliga Espiritual de la Mare de Déu de Montserrat. Anà bastint la seva ideologia catalanista de profunda arrel cristiana, fins al punt d'esdevenir el màxim exponent d'aquest corrent. L'any 1882 l'elegiren president de la comissió encarregada de redactar les Bases de Manresa. Fou elegit membre numerari de la Reial Acadèmia Catalana de Belles Arts de Sant Jordi (1896) i de la Reial Acadèmia de Bones Lletres de Barcelona (1898).

Va defensar la presència vivificant de l'Església en la societat catalana amb la seva obra *La tradició catalana* (1892), donant la visió que tenia sobre la importància de l'Església en la constitució i continuïtat del nostre país. Aquest llibre va tenir un gran ressò.

La seva virtut, sòlida formació i especials qualitats intel·lectuals i morals el portaren a l'episcopat, malgrat les

seves resistències. El 8 d'octubre de 1899 fou ordenat bisbe a Montserrat i prengué possessió com a bisbe de Vic el 14 del mateix mes.

Bisbe de Vic

Encarregà al pintor Josep Maria Sert, a qui havia tractat entre els artistes de Barcelona, la decoració dels blancs murs de la catedral; malauradament no va veure els treballs acabats abans de la seva mort. Va visitar tres vegades totes les parròquies de la diòcesi. Va tutelar l'asil de les Germanetes dels Pobres de Vic. Va viatjar a Roma i es va entrevistar amb els papes Lleó XIII i Pius X. Fou un gran seguidor d'aquest darrer. La seva carta pastoral *Dios y el César*, entre moltes altres que va escriure, va tenir gran ressonància. Per la seva aportació a la configuració espiritual de Catalunya, vivificant l'ànima de la societat, cultura i llengua catalanes, és conegut com a «Patriarca espiritual de Catalunya». Morí el 7 de febrer de 1916.

Agenda d'activitats

Principals actes commemoratius

Diumenge 7 de febrer

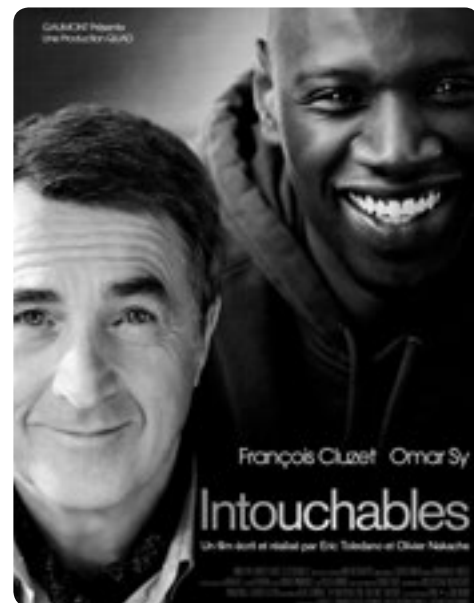
2/4 de 12 del migdia, missa commemorativa del centenari de Torras i Bages.

Exposició biogràfica i bibliogràfica de Torras i Bages (serà itinerant; pròximament n'informarem).

Edició d'un llibre divulgatiu sobre la vida del bisbe Torras i Bages, recollint fragments i pensaments de la seva obra, per tal de mostrar la influència d'aquest prelat en el seu moment i en l'actualitat. Es titula *Torras i Bages. Home d'eternitat* i se'n farà la presentació pròximament.

Dilluns 11 d'abril

Jornada sacerdotal de tot el clergat de Catalunya a la catedral de Sant Pere de Vic, convocada per tots els bisbes de Catalunya. La presidirà el cardenal Beniamino Stella, prefecte de la Congregació per al Clergat.

Pel·lícules per a penetrar en el misteri de la misericòrdia

Redacció

El papa Francesc en la butlla *Misericordiae vultus*, apunta: «Hi ha moments en els quals d'una manera molt més intensa som cridats a tenir la mirada fixa en la misericòrdia per a poder ser també nosaltres mateixos signe eficaç de l'obrar del Pare.» Per això, seguint la guia del jesuïta Sergi Guzmán, proposem una sèrie de pel·lícules de diferents gèneres, nacionalitats i cultures que poden ajudar a contemplar el rostre de la misericòrdia manifestat en històries humanes que toquen el cor.

***En un mundo mejor*, de Susanne Bier (Dinamarca, 2010)**

Aquesta cinta narra la història d'Anton, metge que divideix el seu temps entre una ciutat idíl·lica a Dinamarca i un caòtic camp de refugiats a l'Àfrica. Abús, abandó, ràbia i desitjos de venjança troba en tots dos costats. Elies (fill d'Anton) sofreix el constant *bullying* d'un dels seus companys fins que un altre noi el defensa (Christian). Anton també és colpejat per un mecànic davant els seus fills i es defensa parant l'altra galta. La pel·lícula planteja el dilema entre venjança o parar l'altra galta per buscar camins de perdó, reconciliació i pau.

***Cambio de planes*, de Pedro Arango (Espanya, 2011)**

Uns dies abans del Nadal, Manolo, un home d'uns quaranta anys, distanciat de la seva esposa, amb poca comunicació amb els seus fills, amb una vida més aviat decadent i rutinària, es troba en un hospital amb Antonio, un noi de quinze

anys amb càncer terminal. Antonio se sap malalt, que ha de morir; però té molta vida per dins i és la que vol compartir i contagiar a tothom. En aquesta bella pel·lícula serem testimonis de com entre aquests personatges i les seves respectives famílies i amics es va teixint una xarxa de misericòrdia, perdó i generositat. Hi ressonen les paraules del papa Francesc en la butlla *Misericordiae vultus*: «Jesús demana també perdonar i donar. Ser instruments del perdó, perquè hem estat els primers a rebre'l de Déu. Ser generosos amb tots, sabent que també Déu dispensa sobre nosaltres la seva benevolència amb magnanimitat» (núm. 14).

***Amigos (intocables)*, d'Eric Toledano i Oliver Nakache (França, 2011)**

Una història de dos homes: un milionari tetraplègic que depèn d'un equip d'infermers i assistents per a sobreviure; un altre, un immigrant que acaba de sortir de la presó i que viu de l'assistència pública. A poc a poc, amb humor, coratge i sense xantatges, aniran trencant barreres i superant limitacions per a tenir una millor qualitat de vida i descobrir el que significa ser amics. Aquesta pel·lícula ens pot ajudar a reflexionar sobre la compassió i la veritable amistat a través del contrast, la complementarietat i l'obertura a l'altre. Per descomptat, aquí podem recordar el que diu l'Eclesiàstès sobre l'amistat: «Un amic fidel és suport; el qui el troba, troba un tresor. Un amic fidel no té preu, és incalculable el

seu valor. Un amic fidel és medicina per a la vida» (Sir 6,14-16).

Monsieur Vincent, de Maurice Cloche (França, 1947)

La vida de sant Vicenç de Paül (1581-1660): sacerdot que va dedicar la seva vida a pal·liar les miserables condicions de vida dels camperols pobres a França, sobretot després de la guerra de la Fronda (1648-1653).

Fundador de la Congregació de la Misericòrdia, juntament amb Lluïsa de Merillac, de la Companyia de les Filles de la Caritat. Home de fe que va assumir el conflicte, la persecució i el rebuig de la gent de la ciutat en el seu afany de practicar les obres de misericòrdia: visitar els malalts, donar menjar al famolenc, donar beure a l'assedegat, vestir el nu, donar posada al pelegrí, redimir el captiu, enterrar els morts. Una excel·lent pel·lícula que ens recorda que la fe sense obres està completament morta.

Matar a un ruiseñor, de Robert Mulligan (EUA, 1962)

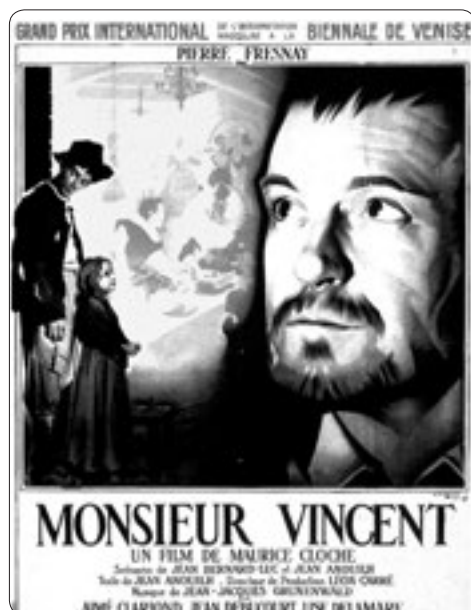
En l'època de la Gran Depressió, en una població meridional, Atticus Finch (Gregory Peck) és un advocat que defensa un home negre acusat d'haver

violat una dona blanca. Encara que la innocència de l'home resulta evident, el veredict del jurat és tan previsible que cap advocat no acceptaria el cas, excepte Atticus Finch, magistralment interpretat per Gregory Peck.

Basada en una novel·la de l'escriptora nord-americana Harper Lee, inspirada en les observacions de l'autora sobre la seva família i els seus veïns, així com en un incident ocorregut prop de la seva ciutat en 1936, quan tenia deu anys d'edat. Publicada en 1960, va tenir un èxit instantani, guanyant el premi Pulitzer i passant a convertir-se en un clàssic de la literatura moderna nord-americana.

Actuar amb justícia i misericòrdia porta moltes enemistats i assenyalaments al nostre protagonista, però ell continua ferm en la defensa. No serà inútil, en aquest context, recordar la relació existent entre justícia i misericòrdia. No són dos moments contrastants entre ells, sinó un sol moment que es desenvolupa progressivament fins a aconseguir el seu cim en la plenitud de l'amor, com llegim en la butlla *Misericordiae vultus*.

Es tracta d'un clàssic del cinema nord-americà que no deixa de commoure'ns i fer-nos pensar.

Televisió

La missa de Montserrat

Redacció

Cada diumenge, a les onze del matí, el Canal Taronja ofereix la retransmissió en directe de la missa conventual de Montserrat, en la qual participen la comunitat benedictina del monestir i els pelegrins del santuari. També habitualment compta amb els cants de l'Escolania. A través de la televisió (Canal Taronja i un cop al mes TV3) els espectadors poden participar de la missa dominical des de Montserrat.

Oferim els horaris dominicals montserratins per si són d'interès per als pelegrins:

7.30 h, laudes; 9.30 h, missa; 11.00 h, missa conventual; 12.00 h, Salve i Virolai cantats per l'Escolania; 13.00 h, missa; 18.15 h, rosari; 18.45 h, vespres, Salve i motet cantats per l'Escolania; 19.30 h, missa vespertina. Confessions: de 8.15 a 13.00 h; de 17.00 a 18.00 h i de 19.30 a 20.00 h.

Planta cara a la fam: sembra!

Romà Casanova, bisbe de Vic

Acabem el mes de gener i som a punt de començar un febrer intens. A mitjan mes, concretament el dia 10, serà Dimecres de Cendra i, per tant, iniciarem la santa Quaresma. A més, el diumenge primer de mes, el dia 7, s'escauran els cents anys de la mort del venerable Josep Torras i Bages, bisbe de Vic. Però és que a més el diumenge 14 de febrer, com ja és habitual, serà el dia de la col·lecta a favor de la Campanya Contra la Fam, que promou Mans Unides. Ens cal, doncs, preparar-nos per a viure intensament aquests esdeveniments litúrgics i eclesials.

En la glossa d'aquest diumenge vull reflexionar sobre la Campanya Contra la Fam d'aquest any. El lema que porta és aquest: «Planta cara a la fam: sembra!» Aquest lema ens demana ser positius i constructius. No és pas actitud cristiana sentir-se derrotats. Enfront dels problemes petits o grans, sempre hi ha quelcom petit o gran que podem fer tots nosaltres. La fam en el món és un problema que ens pertoca a tots directament. No podem passar de llarg, hem de mirar als ulls de tantes persones que en el nostre món no tenen el mínim necessari per a viure amb dignitat i hem de sembrar: fer la nostra petita aportació, com una llavor quasi insignificant davant la magnitud del problema, però amb la certesa que pot fer molt. El Senyor multiplica la nostra generositat.

Hem, doncs, de motivar-nos de nou per tal de ser més i més generosos

A més, aquest any la campanya de Mans Unides ens arriba de ple en l'Any de la Misericòrdia i en temps de Quaresma. Recordem que les obres de misericòrdia ens diuen clarament: donar menjar al qui té fam, donar beure al qui té set. El sant pare Francesc, en el missatge per a la Quaresma, ens recorda: «La misericòrdia de Déu trans-

forma el cor de l'home fent-li experimentar un amor fidel, i el fa al seu torn capaç de misericòrdia. És sempre un miracle que la misericòrdia divina s'irradiï en la vida de cada un de nosaltres, impulsant-nos a estimar el proïsme i animant-nos a viure allò que la tradició de l'Església anomena les obres de misericòrdia corporals i espirituals. Aquestes ens recorden que la nostra fe es tradueix en gestos concrets i quotidians, destinats a ajudar el nostre proïsme en el cos i en l'esperit, i sobre els quals serem jutjats: nodrir-lo, visitar-lo, consolar-lo i educar-lo.» Per tant, hem de motivar-nos de nou per a ser més i més generosos. Tancar els ulls i el cor als germans que estan en la necessitat corporal o espiritual no és una qüestió fútil, sinó que seria posar-se en el camí del tancament a Crist i als germans, i hom acabaria, com diu el Papa en el mateix missatge, «per condemnar-se a si mateixos a caure en l'etern abisme de la solitud que és l'infern».

